

LBRIS

We know
books

BIBLIOTECA PENTRU COPII

Robert Louis Stevenson

RĂPIT DE PIRAȚI

Traducere din limba engleză de
FRIDA PAPADACHE

LITERA
București

Am fost răpit!	5
Capitolul I – Pornesc la drum către conacul Shaws	6
Capitolul II – Ajung la capătul călătoriei mele	14
Capitolul III – Fac cunoștință cu unchiul meu	23
Capitolul IV – Trec printr-o mare primejdie la conacul Shaws	35
Capitolul V – Merg la Queen's Ferry	47
Capitolul VI – Ce s-a întâmplat la Queen's Ferry	57
Capitolul VII – Plec pe mare cu bricul <i>Făgăduința</i> din Dysart	66
Capitolul VIII – Cabina de pe puntea de comandă	77
Capitolul IX – Omul cu chimirul de aur	85
Capitolul X – Asediul cabinei de pe puntea de comandă	100
Capitolul XI – Căpitanul se dă bătut	111
Capitolul XII – Aud de „Vulpea Roșie”	118
Capitolul XIII – Pierece bricului	132
Capitolul XIV – Insula pustie	141
Capitolul XV – Flăcăul cu bumbul de argint. Cutreierând insula Mull	155
Capitolul XVI – Flăcăul cu bumbul de argint. Cutreierând ținutul Morven	168
Capitolul XVII – Moartea Vulpii Roșii	180
Capitolul XVIII – Stau de vorbă cu Alan în pădurea Lettermore	189
Capitolul XIX – Casa spaimei	201
Capitolul XX – Fugari printre stânci	211
Capitolul XXI – Fugari în prăpastia Corrynakeigh	224
Capitolul XXII – Fugari prin ținutul mlaștinilor	235
Capitolul XXIII – Cușca lui Cluny	247
Capitolul XXIV – Fugarii. Cearța	260
Capitolul XXV – În Balquhiddy	275
Capitolul XXVI – Fuga ia sfârșit. Trecem apa Forth-ului	286
Capitolul XXVII – Ajung la domnul Rankeillor	303
Capitolul XXVIII – Pornesc la dobândirea moștenirii mele	316
Capitolul XXIX – Intru în împărăția mea	328
Capitolul XXX – Rămăs-bun!	339
Tabel cronologic	346

Capitolul I

Pornesc la drum către conacul Shaws

Voi începe povestea peripețiilor mele cu o anumită dimineață din primele zile ale lui iunie, anul Domnului 1751, când pentru cea din urmă oară am scos cheia din ușa casei tatălui meu. Pe când coboram strada, soarele prindea a săgeta culmile dealurilor, iar când ajunsesem la casa parohială, fluierau mierlele în liliacul din grădină, pâcla ce stătuse aninată în jurul văii cât mijiseră zorile începea să se ridice și să piară.

Domnul Campbell, preotul din Essendean, mă aștepta în poarta grădinii. Ce om bun! M-a întrebat dacă mâncasem ceva de dimineață; și aflând că n-am trebuință de nimic, mi-a cuprins mâna cu amândouă mâinile dumisale și mi-a petrecut-o cu blândețe pe după brațul său.

– Așa, Dăvidele, băiete – mi-a spus – am să merg cu tine până la vad, să-ți arăt încotro s-o iei.

Și am pornit împreună la drum, în tăcere.

RĂDIT DE DIRAȚI

– Îți pare rău că pleci din Essendean? m-a întrebat domnul Campbell după câțeva vreme.

– De, părinte – am răspuns eu – dacă aș ști încotro mă duc sau cam ce-are să se aleagă de mine, v-aș răspunde deschis. E bine la Essendean, adevărat, și-am petrecut aici zile foarte fericite – dar e la fel de adevărat că nici n-am mai fost până acum prin alte părți. Cum tata și mama sunt morți amândoi, n-aș fi mai aproape de dânșii la Essendean decât în regatul Ungariei – și vă spun cinstit că de-aș ști că pot ajunge om de ispravă acolo unde e să mă duc, m-aș duce bucuros.

– Așa-i? zise domnul Campbell. Foarte bine, Dăvidele. Atunci este de datoria mea să-ți spun ce ți-e hărăzit de soartă – pe cât îmi este cunoscut. După ce s-a prăpădit măică-ta, iar taică-tău (bun și vrednic creștin!) s-a îmbolnăvit, simțindu-și sfârșitul aproape, mi-a încredințat o anumită scrisoare, care zicea el că este moștenirea ta. „Îndată ce n-am să mai fiu – a zis – și se va fi mântuit cu desfacerea casei, și toate ale gospodăriei vor fi rânduite cum e mai bine (iar toate acestea, Dăvidele, acum-a-s împlinite), dă-i băiatului meu scrisoarea aceasta în mână și îndeamnă-l s-o pornească spre conacul Shaws, nu departe de Cramond. Acela-i locul de unde mă trag și acolo se cuvine să se întoarcă băiatul meu. E un flăcău de nădejde – a spus taică-tău – și isteț. Nu mă îndoiesc că va ajunge bine și că va fi îndrăgit acolo unde se duce.“

– Conacul Shaws! m-am mirat eu. Da' ce legătură avea bietul taică-meu cu neamul Shaws?

– De! – răspunse domnul Campbell – cine poate să știe sigur, băiete, dar numele acelu neam e numele pe care-l porți și tu, acela al Balfourilor de la Shaws – un neam vechi și bine văzut – poate cam scăpătat în vremea din urmă. Taică-tău a mai fost și om învățat, după cum se cuvenea la slujba sa; nicicând n-a condus cineva școala cu mai multă vrednicie; nici n-avea purtări și vorbă de dascăl de rând; și după cum sigur că ții minte și tu, aveam mare plăcere a-l pofti la casa parohială, laolaltă cu cei de neam bun; iar celor din neamul meu, Campbellii din Kilrennet, Campbellii din Dunswire, Campbellii din Minch și altora, cu toții oameni de vază bine știuți, le era drag să stea de vorbă cu dânsul. În sfârșit, pentru a te încredința pe deplin de ce ți-am spus, iată și scrisoarea lăsată cu limbă de moarte de răposatul nostru frate întru Domnul.

Îmi dădu scrisoarea, adresată precum urmează:

*Domniei Sale domnului Ebenezer Balfour de Shaws,
la conacul dumisale de la Shaws, se va înmâna aceasta
de către fiul meu, David Balfour.*

Inima-mi bătea să se spargă, cu gândul la această cale măreață ce se deschidea pe neașteptate înaintea unui flăcău de șaisprezece ani, fiul unui sârman dascăl de țară din Pădurea Ettrick.

– Domnule Campbell – am băiguit –, de-ai fi Domnia Ta în locul meu, te-ai duce?

– Fără doar și poate – zise preotul – și fără zăbavă. Mergând două zile, un flăcău voinic ca matale ar trebui s-ajungă la Cramond (care este așezat în apropiere de Edinburg). De s-ar întâmpla tot ce poate fi mai rău și înaltele-ți rude n-ar voi să te primească (căci totul mă face să cred că rude trebuie să-ți fie, și încă de sânge), n-ai avea decât să faci cale întoarsă, timp de două zile, și să bați binișor la ușa casei parohiale. Dar eu, unul, trag nădejde că vei fi bine primit (după cum gândea părintele matale) și că, după câte-s vrednic a ști, vei ajunge la timpu-ți om mare. Și acum, Dăvidele, băiatule – încheie el –, îmi stă pe suflet a mă strădui să-ți fie de folos acest rămas-bun, îndemnându-te să iei aminte și să te ferești de primejdiile lumii.

Și aici iscodi din ochi un locșor unde ar putea șede în tihnă; dădu de un bolovan sub un mesteacăn de lângă cărare, se așeză pe el, cu o față cât se poate de gravă și băgând de seamă că soarele ne săgeta printre două culmi, se apără, învelindu-și cu batista pălăria pusă pieziș.

Apoi, șezând astfel, cu degetul arătător ridicat, mă îndemnă mai întâi să mă feresc de o seamă de nelegiuiri care nu mă ispiteau defel și stăruii să fiu sârguincios în rugăciune și în cititul Bibliei. După acestea îmi zugrăvi lăcașul cel falnic către care mă îndreptam și-mi spuse cum se cuvenea să mă port cu cei ce locuiau în el.

– Fii maleabil, Dăvidele, în cele fără de însemnătate, îmi zise. Ține minte că, deși de neam bun, ai avut parte de o creștere țărăneasă. Nu ne face de rușine, Dăvidele, nu ne face de răs! În casa ceea arătoasă și mare, cu toți slujitorii ce va fi având, mai mari și mai mărunței, arată-te pe cât se poate de plăcut, grijuliu și chibzuit, ager la minte și zgârcit la vorbă. Iar cât privește pe stăpân, adu-ți aminte că el e stăpânul. Mai mult nu-ți spun: cinste celui căruia cinste se cuvine. Bucuros te supune stăpânului; barem așa s-ar cuveni celui de vârstă fragedă.

– Da, părinte – am zis eu –, s-ar putea să fie așa; eu, unul, vă făgăduiesc că mă voi strădui să fie așa.

– Bravo, foarte frumos ai vorbit, răspunse domnul Campbell din toată inima. Și acum vin la rând și cele cu însemnătate pentru starea trupului, sau cum s-ar zice, cele fără de însemnătate. Iată, am aici un pachetel care cuprinde patru lucruri. Pe când vorbea, se străduia să-l scoată din buzunarul poalelor sale. Din aceste patru lucruri, cel dintâi e partea ce ți se cuvine de drept din bruma de bani ce s-a ales de pe urma cărților și gospodăriei tatălui tău, pe care le-am cumpărat eu (după cum te-am lămurit dintru-nceput), cu gând a le vinde iarăși, cu câștig, dascălului celui nou. Celelalte trei sunt niște mărunte daruri, pe care nevastă-mea și cu mine am fi bucuroși să le primești. Cel dintâi, care e rotund, îți va plăcea desigur mai mult decât toate, acum când pornești la drum; dar, vai, Dăvidele băiețele, nu-i decât

un strop de apă într-o mare; de folos îți va fi doar câțiva pași în calea ta și, la fel ca zorile, se va mistui. Cel de-al doilea, care este neted, pătrat și scris, îți va prinde bine cât vei trăi, ca un toiag de nădejde la drum și ca o perină bună sub căpătâi, când ți-e trupul bolnav. Iar cât privește pe cel de-al treilea, cu înfățișare de cub, mă rog Domnului și trag nădejde să te călăuzească până în viața mai bună, de apoi.

După acestea se sculă în picioare, își scoase pălăria și se rugă scurt timp, cu glas tare și cu vorbe înduioșătoare, pentru un tânăr care pornește în lume; apoi, pe negândite, mă cuprinse în brațe și mă strânse foarte tare la pieptul său; mă depărtă iar, cu o lungime de braț, uitându-mi-se în ochi, cu fața frământată de mâhnire, apoi zvâcni din loc și, strigându-mi rămas-bun, o porni înapoi pe drumul pe care veniserăm amândoi, într-un fel de fugă căznită.

Ar fi fost poate de răs pentru altul; dar mie, unuia, nu-mi venea să râd; m-am uitat după dansul până nu s-a mai văzut – nicicând nu se opri din mersu-i zorit, nici nu privi o dată îndărăt. Atunci m-am luminat că toate astea dovedeau mâhnirea dumisale față de plecarea mea; și pe dată m-a muștrat amarnic conștiința, fiindcă eu, unul, eram prea bucuros să mă depărtez de acest sat adormit și să mă duc către un conac mare și plin de viață, printre oameni aleși, bogați și bine văzuți, de-un neam și de-un sânge cu mine.

„Dăvidele, Dăvidele – gândeam – s-a mai văzut vreodată asemenea ticăloasă nerecunoștință? Ești tu în stare a uita

vechile faceri de bine și vechii prieteni doar la auzul unui nume fălos? Vai, vai, rușinează-te!”

Și-apoi m-am așezat pe pietroiul de pe care se ridicase adineauri bunul părinte și am deschis pachetul, să văd ce fel de daruri erau. În privința celui despre care spusese că are înfățișare de cub, n-aveam nicio îndoială; firește că era o mică Biblie, de purtat în raniță. Cel pe care-l numise rotund, am văzut că era un ban de un șiling; iar cel de-al treilea, ce urma să-mi fie de-atât de năzdrăvan folos în toate zilele vieții mele – fie că eram teafăr, fie că eram bolnav – era un petic de hârtie groasă și gălbejită, scris astfel, cu cerneală roșie:

„*Pregătirea Apei de Lăcrimioare!* Ia floarea de lăcrimioare și pune-o la murat în săculețe, și-apoi bea câte o lingură-două, la nevoie. Redă graiul celor muți din dambla. E bună la umflături de mâini și picioare, întărește inima și ascute ținerea de minte; iar florile ia-le și pune-le într-un borcan bine închis și le îngroapă într-un mușuroi de furnici vreme de-o lună, apoi scoate-le și afla-vei o licoare de floare, pe care s-o păstrezi într-o cărăfioară; și-i bună, bolnav ori teafăr de ești, pentru bărbat și femeie deopotrivă.”

La urmă, scris de mâna sfinției sale, se găsea adăugat:

„Așijderea la scrânteli, pentru frecție, iar la dureri de pântec, o lingură mare la ceas.”

Firește că am răs de sfaturile acestea, dar era un răs cam printre lacrimi și m-am grăbit să-mi anin legăturica

în vârful bățului și să trec vadul, suind apoi dealul, spre ținutul de dincolo, și abia când am ajuns la cărarea verde întinzându-se largă, prin câmpul cu buruieni, am aruncat o ultimă privire către parohia Essendean, către copacii din preajma casei preotului și către frasinii înalți din cimitirul unde se odihneau tata și mama.

Capitolul II

Ajung la capătul călătoriei mele

În dimineața zilei a doua, ajungând în vârful unui deal, am văzut tot ținutul din față-mi coborând către mare; iar în mijlocul acestui povârniș, pe o creastă lungă, cetatea Edinburgului, fumegând ca o căldare cu var. Pe castel era înfipt un steag, iar în golf pluteau, ori erau ancorate, corăbii mari – și amândouă aceste amănunte, oricât de depărtate, le puteam desluși limpede, și amândouă tulburară adânc inima mea de flăcău de țară.

Curând după aceea am ajuns la casa unui cioban, unde am fost îndreptat către împrejurimile Cramondului, și astfel, întrebând din loc în loc, am înaintat spre apusul capitalei, pe la Colinton, până ce am răzbit în șoseaua Glasgowului. Și aici, spre marea mea plăcere și uimire, am dat cu ochii de un regiment care mășăluia în sunetul cimpoiilor, și în cadența cea mai strașnică, având la un capăt un bătrân general, roșu la față, călare pe un cal sur, iar la celălalt, o companie de grenadierii, cu pălăriile lor ca mitra papei.

RĂPIT DE PIRAȚI

Toată bucuria vieții parcă mi-a năvălit în suflet la vederea tunicilor roșii și la auzul acelei muzici voioase.

N-a mai trecut mult și mi s-a spus că mă aflu în parohia Cramond, și-am început de-aici înainte să întreb de conacul Shaws. Iată o vorbă care părea să-i uimească pe cei întrebați. La început am crezut că înfățișarea mea nevoiașă, în veșmintele mele de țară, prăfuite de drum, părea nepotrivită cu măreția locului către care mă îndreptam. Dar după ce vreo doi-trei inși îmi aruncară aceeași privire și același răspuns, a început să-mi intre în cap că nu era lucru curat cu neamul Shaws.

Pentru a scăpa mai degrabă de această teamă, mi-am schimbat felul de-a întreba; și iscodind un om de treabă ce se apropia pe un drumeag, mânându-și carul, l-am întrebat dacă auzise vreodată de un conac cu numele de Shaws.

El opri carul și se uită la mine ca și ceilalți.

– Îhî, zise. Da' de ce-ntrebi?

– E un conac mare? am întrebat eu.

– Firește, zise el. E coșcogea conacul.

– Așa, da' oamenii care locuiesc în el?

– Oameni? a strigat el. Ori nu ești zdravăn la minte? Nu-s oameni acolo – să le zici oameni.

– Cum? eu de colo. Dar domnul Ebenezer?

– Aha, ăla, zise omul; el e stăpânul, firește, dacă pe dânsul îl cauți. Da' ce treabă ai acolo, flăcăule?